

Sygn. akt IV KK 536/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2020 r.,
sprawy **D. G.**
skazanego z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 30 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. P., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) zł, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r., sygn. II K (...), uznał oskarżonego D. G. za winnego tego, że w dniu 10 marca 2018 r. w B. nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 września 2010 r., sygn. akt IIK (...), oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt II K (...), zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co

najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za umyślne przestępstwa podobne z art. 244 k.k. i inne: wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 22.02.2007r., sygn. akt II K (...) na karę 2 lat pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 kwietnia 2007 r., sygn. akt II K (...) na karę 2 lat pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 kwietnia 2010 r., sygn. akt II K (...) na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które odbywał w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt II K (...) w okresie od 19 czerwca 2012 r. do 15 czerwca 2015 r., tj. czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który skazał go i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść w części dotyczącej kary, zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary roku pozbawienia wolności podczas, gdy wnikliwa analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych czynu zarzucanego oskarżonemu oraz jego warunki i właściwości osobiste wskazują, że orzeczona kara jest nieadekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu i w takim wymiarze nie spełni zadań wychowawczych i zapobiegawczych względem oskarżonego oraz nie przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r., sygn. VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył karę pozbawienia wolności do 2 lat, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca oskarżonego w kasacji zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 53 k.k. polegającą na jego niewłaściwym zastosowaniu i braku należytego uwzględnienia przy wymiarze kary stopnia winy skazanego oraz celów prewencji szczególnej i ogólnej;
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 457 § 3 k.p.k., polegające na niepełnym sporządzeniu uzasadnienia bez

wystarczającej analizy sytuacji prawno-faktycznej w niniejszej sprawie oraz zasadności apelacji prokuratora, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku;

3. rażącą niewspółmierność kary, w związku z brakiem właściwego zastosowania art. 53 k.k. i wymierzeniu kary nadmiernie wysokiej, która przekracza stopień winy oraz cele prewencji szczególnej wobec oskarżonego oraz cele prewencji ogólnej.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym poprzez orzeczenie o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Rejonowego w B. w całości, czego konsekwencją będzie skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku, zasądzenie kosztów obrony z urzędu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Oczywiście chybiony jest zarzut naruszenia art. 53 k.k. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wartościujące oceny sądu, ważące na wymiarze kary, poddają się co do zasady krytyce z punktu widzenia niewspółmierności wymierzonej kary, a nie zastosowania się, bądź nie, do wymienionego przepisu prawa (zob. np. postanowienia: z dnia 8 listopada 2016 r., III KK 191/16, LEX nr 2157276, z dnia 30 maja 2017 r., II KK 155/17, LEX nr 2298293, wyrok z dnia 11 stycznia 2018 r., III KK 232/17, LEX nr 2443496), stąd z uwagi na ograniczenie zawarte w art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k., przepis art. 53 k.k. co do zasady nie może stanowić podstawy kasacji. Choć kategorycznie nie da się wykluczyć podniesienia obrazu art. 53 § 1 k.k., jako obrazu prawa materialnego, jednakże taka sytuacja będzie miała miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że wymierzając karę, sąd pominął którąś ze wskazanych tam dyrektyw wymiaru kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018 r., IV KK 64/18, LEX nr 2498073). W sprawie niniejszej taka sytuacja nie wystąpiła,

natomiast zarzucając obrazę powyższego przepisu, autor kasacji w istocie kwestionuje już nawet nie tylko ocenę poszczególnych dyrektyw wymiaru kary, ale przede wszystkim ustalenia faktyczne, co w kasacji jest niedopuszczalne. Usprawiedliwia on działanie skazanego obawą o zdrowie matki i koniecznością „natychmiastowego udzielenia jej pomocy i wsparcia”, podczas gdy z ustaleń Sądu wynika, że skazany nie znajdował się w sytuacji przymusowej i miał możliwość dokonania wyboru sposobu zachowania. Informację od siostry o stanie matki otrzymał pomiędzy godz. 18-19, a patrol Policji zauważył skazanego o godz. 19.45 pod sklepem. Miał zatem czas na zatrzymanie się (s. 2 uzasadnienia Sadu I instancji). Ten fragment został przez skarżącego przemilczany. Uzasadnienie stawianego zarzutu stanowi zatem nic innego jak forsowanie własnej odmiennej optyki co do okoliczności zdarzenia. Zatem ocenione być musiało jako nie spełniające w wymogów art. 519 i art. 523 § 1 k.p.k. W tych realiach nie miał racji bytu również zarzut 3 kasacji, gdyż samoistne wskazywanie na niewspółmierność kary jest zarzutem kasacyjnie niedopuszczalnym (art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k.)

Wbrew zarzutowi sformułowanemu w pkt 2 kasacji, Sąd II instancji przeprowadził dostateczną analizę materiału dowodowego w aspekcie koniecznym do rozpoznania apelacji i dokonania zmiany zaskarżonego orzeczenia, prezentując te okoliczności obciążające, które nie zostały należycie docenione przez Sąd I instancji i które powodowały, że orzeczona wobec oskarżonego kara nosiła cechy rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tym samym nie naruszył reguł rzetelnej kontroli.

Reasumując, kasacja, wobec kwestionowania jedynie wymiaru kary w materii pozostającej w sferze ocen, a więc pozostającej pod ochroną art. 7 k.p.k., nie mogła być skuteczna, a jej bezzasadność widoczna była już *prima facie*. Z tych powodów podlegała rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Końcowo, nawiązując do pisma skazanego, które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 20 września 2019 r. (k. 15-17), skazany był powiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej (vide – k. 144), jak również jego obrońca z wyboru (tamże - k. 144).

